

Sygn. akt XI W 420/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Aleksandra Szustakiewicz, Paulina Adamska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 22 czerwca, 3 września, 2 października 2015 roku, 7 stycznia 2016 roku

sprawy przeciwko **E. K.**

córki Z. i K.

urodzonej (...) w W.

obwinionej o to, że:

w dniu 27 sierpnia 2014 roku o godz. 9: 55 w W. na ulicy (...) na wysokości nr 4 A, kierując samochodem marki M. (...) nr rej. (...), wyprzedzała pojazdy na przejściu dla pieszych,

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 26 ust. 3 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym

I. obwinioną E. K. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, który to czyn kwalifikuje z art. 97 kw w zw. z art. 26 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym i za ten czyn na podstawie art. 97 kw skazuje ją, a na podstawie art. 97 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza jej karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 420/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 sierpnia 2014 roku o godzinie 9.55 w W. na ulicy (...) obwiniona E. K. kierowała samochodem marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Na wysokości numeru 4A wskazanej wyżej ulicy (...) – jadąc z kierunku ulicy (...) w kierunku ulicy (...), obwiniona wyprzedziła na przejściu dla pieszych jadący przed nią pojazd.

Zachowaniem tym zachowała się wbrew przepisowi art. 26 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, który to przepis zabrania kierującemu pojazdem wyprzedzania pojazdu na przejściu dla pieszych i bezpośrednio przed nim, z wyjątkiem przejścia, na którym ruch jest kierowany (przedmiotowe przejście dla pieszych nie należy do tej kategorii).

Powyższy manewr obwinionej obserwował pełniący w tej okolicy służbę w patrolu zmotoryzowanym funkcjonariusz Policji S. D., któremu w patrolu towarzyszył inny policjant - J. S..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- częściowo wyjaśnienia obwinionej E. K. (k. 37, 7);
- zeznania świadka S. D. (k. 49);
- notatkę urzędową (k. 1);
- plan z ZDM (k. 59-63).

Obwiniona E. K. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła w szczególności, że wyprzedziła jadący przed nią samochód i manewr wyprzedzania zakończyła przed podwójną linią ciągłą, która jest przed przejściem dla pieszych (k. 37).

Sąd zważył, co następuje:

Oдноśnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Wyjaśnienia złożone przez obwinioną E. K., w których zaprzecza ona sprawstwu przedmiotowego wykroczenia w ruchu drogowym, stanowią w ocenie Sądu rezultat przyjęcia przez obwinioną określonej linii obrony, zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane jej wykroczenie. W judykaturze wskazuje się, iż prawem obwinionego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia swojej obrony – może skutecznie realizować swoje uprawnienia procesowe (a Sąd zobowiązany jest interpretować je zgodnie z zasadą *in dubio pro reo*) do czasu, gdy nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 28 stycznia 1998 r., II AKa 230/97, OSA z 1999 r., nr 11-12, poz. 89).

Fakt, iż obwiniona faktycznie popełniła przedmiotowe wykroczenie znajduje w pełni potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie niniejszej materiale dowodowym, a w szczególności w zeznaniach świadka S. D. i treści sporządzonej przez niego notatki urzędowej.

Świadek J. S. nie pamiętał przedmiotowej interwencji z uwagi na ich wielość i wpływ czas (k. 44).

Sąd obdarzył zeznania S. D. walorem wiarygodności, gdyż są one jasne, logiczne, pełne, nie zawierają sprzeczności, a ponadto są racjonalne z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego i korelują z treścią notatki urzędowej z k. 1. Świadek jest policjantem – funkcjonariuszem publicznym, osobą obcą w stosunku do E. K.. Nie ma żadnego interesu w tym, aby obciążać obwinioną zeznaniami i bezpodstawnie wskazywać na czyn, którego ta nie popełniła.

Sąd obdarzył wiarą protokoły i dokumenty, które zostały uznane na rozprawie za ujawnione. Nie zachodzą bowiem żadne okoliczności, które mogłyby podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Oдноśnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionej

Czyn przypisany obwinionej wyczerpał dyspozycję art. 97 kw.

Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 97 kw jest, aby uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, wykroczył przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie. Wykroczenie to ma charakter formalny. Do jego znamion nie należy skutek w postaci spowodowania wypadku drogowego czy stworzenia sytuacji zagrożenia w ruchu. Przedmiotem ochrony przepisu art. 97 kw jest

bezpieczeństwo i porządek ruchu na drogach publicznych. Dyspozycja normy z art. 97 kw ma charakter blankietowy. Odsyła do przepisów spoza kodeksu wykroczeń. Owe inne przepisy o bezpieczeństwie lub porządku ruchu na drogach publicznych to wszelkie akty prawne, zarówno ustawy, jak i wydawane na ich podstawie rozporządzenia zawierające uregulowania dotyczące bezpieczeństwa i porządku na drodze publicznej. Podstawowym aktem prawnym zawierającym takie przepisy jest ustawa Prawo o ruchu drogowym. W przedmiotowej sprawie obwiniona nie zastosowała się do przepisu art. 26 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, który zabrania kierującemu pojazdem wyprzedzania pojazdu na przejściu dla pieszych i bezpośrednio przed nim, z wyjątkiem przejścia, na którym ruch jest kierowany. Ruch na przedmiotowym przejściu nie jest kierowany, co wynika z planu z ZDM – k. 63 i nie jest sporne.

Niezastosowanie się do wyżej powołanego przepisu wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 97 kw.

Zasadnym jest zatem twierdzenie, iż obwiniona jest sprawczynią wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jej czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to również czyn zawiniony przez obwinioną (popełniony w sytuacji, w której sprawczyni mogła postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niej żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionej można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dała posłuchu normie prawnej.

Oдноśnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć

Wymierzając karę obwinionej E. K. Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionej, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu był znaczny. Ma na to wpływ w szczególności wartość naruszonego dobra w postaci bezpieczeństwa w komunikacji. Zachowania polegające na wyprzedzaniu innego pojazdu na przejściu dla pieszych są bardzo niebezpieczne dla innych uczestników ruchu, w szczególności pieszych, którzy na takim przejściu potencjalnie mogą się znajdować. Wymierzając karę obwinionej, Sąd miał równocześnie na uwadze właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionej, jej stosunki rodzinne, ustabilizowany sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. Obwiniona jest osobą niekaraną za przestępstwa (informacja z KRK – k. 28). Jednokrotnie ukarana została za wykroczenie w ruchu drogowym – przekroczenie prędkości (k. 29).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionej kara grzywny w wysokości 500 złotych - przy uwzględnieniu możliwości finansowych i sytuacji majątkowej obwinionej - sprawiedliwa. Sąd, wymierzając obwinionej karę, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionej, a także miał na względzie, aby kara była sprawiedliwa w odbiorze społecznym i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Na podstawie przepisów art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 50 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 złotych - § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 118, poz. 1269).